

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816214284
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3816214284.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova č. 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: H. B., nar. XX.X.XXXX, bytom Z., V. č. XXXX/XX, resp. Z., Q. č. XXXX/XX, evidovaný pobyt Q. Z., o zaplatenie sumy 886,94 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 6Csp/107/2017-281 zo dňa 31. januára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej **nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovanej **nárok na náhradu trov konania nepriznáva**. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 708 ods. 1, 2 a § 710 Obchodného zákonníka; § 2 písm. f), § 10 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že dňa 8.11.2011 uzavreli účastníci zmluvu, na základe ktorej žalobca zriadil pre žalovanú účet č. SK 885600000009062631001. Žalovaná bola povinná mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov voči banke. Žalovaná porušila túto zmluvnú povinnosť, dostala sa na účte do nepovoleného prečerpania, svoj dlh nevyrovнала, preto žalobca uzatvoril účet dňom 25.8.2015 a debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, ktorá transakcia je evidovaná s popisom bezhotovostný prevod Vyrovnanie zostatku zatv. účtu alebo Prevedenie dlhu klienta. Z nepovoleného prečerpania je žalovaná povinná v súlade s bodom 3.12 VOP zaplatiť úrok pri nepovolenom prečerpaní 28% p.a.. Súd rozhodol rozsudkom dňa 20.3.2017 tak, že žalobu zamietol z viacerých dôvodov. Poukázal na to, že žalobca nepreukázal dojednanie povoleného a nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na účte, a to ani napriek výzve súdu, nepreukázal z čoho konkrétne pozostáva žalovaná pohľadávka a zároveň prihliadol aj na premičanie nároku žalobcu pri aplikácii § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v platnom znení. V dôsledku podaného odvolania odvolací súd prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že nepovolené prečerpanie nie je zmluvné dojednanie, ktoré by bolo dojednané obojstranne, ide o jednostranné nadstavenie zo strany banky. Ďalej poukázal na to, že žalobca poukazuje na Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov, avšak v konaní ich nepredložil. Z obsahu listín nie je možné vyvodit', na akom základe sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu, nepreukázal platné dojednanie povoleného prečerpania na osobnom účte a keďže žalobca neuniesol dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno, správne bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ súd aplikoval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s poukazom na nález Ústavného

súdu SR zo dňa 7.2.2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu veci zistil, že dňa 8.11.2011 uzavrel žalobca so žalovanou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca ako banka zriadil v prospech žalovanej osobný účet č. 9062631001/5600 s frekvenciou výpisov mesačne. Ďalej došlo k uzatvoreniu zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty Maestro - Medzinárodnej s dohodnutými parametrami. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a obsahovala ďalšie zmluvné dojednania. Žalovaná mala poskytnutú službu povoleného prečerpania na účte. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu vo výške žalovanej sumy. Poslednú úhradu vykonala žalovaná 4.7.2014. Suma 886,94 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi na účte žalovanej. Počiatočný stav účtu k 30.6.2014 bol vo výške - 827,90 eur, limit povoleného prečerpania bol 1230,- eur. Ku dňu vyrovnania zostatku účtu 25.8.2015 bol stav na účte - 886,94 eur. Debetné obraty predstavujú úroky; po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ povinný platiť z prekročenej čiastky úrok 28%, spolu ide o úroky 236,04 eur. Ďalej ide o poplatky za vedenie účtu, vklad v hotovosti, výber v hotovosti, zistenie zostatku, výzvu a upomienky. Kreditné obraty sú vo výške 700,- eur - vklady na účet. Z výpisov z účtu žalovanej č. účtu 9062631001 za obdobie od 8.11.2011 do 31.7.2015 vyplývajú jednotlivé kreditné a debetné položky za každý jednotlivý mesiac osobitne. Posledná kreditná položka bola dňa 4.7.2014, kedy žalovaná vložila na účet sumu 700,- eur a následne boli na účte účtované len debetné položky, a to úroky, rôzne poplatky, pričom ku dňu 1.7.2014 bolo povolené prečerpanie znížené na 0,- eur. V každom jednotlivom mesiaci následne účtovala banka len poplatky a úroky, pričom stav na účte ku dňu 31.7.2015 bol 870,69 eur a ku dňu 25.8.2015 v sume 556,94 eur.

2. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona súd žalobu žalobcu opätovne zamietol. Žalobca v žalobe pôvodne odvíjal žalovaný nárok od uzavretej zmluvy o bežnom účte a porušenia zmluvných povinností žalovanou mať na účte dostatok finančných prostriedkov. Je nepochybné, že svojou povahou išlo o zmluvu o bežnom účte v zmysle § 708 Obchodného zákonníka, žalobca je bankou a žalovaná konala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba. Ide teda zároveň aj o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl., ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože žalovaná nekonala v rámci plnenia pracovných alebo podnikateľských povinností. Okrem ustanovení Obchodného zákonníka a zmluvných dojednaní teda dopadá na daný vzťah aj právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka, resp. právna úprava spotrebiteľských úverov. Podľa žalobcu v dôsledku porušenia povinností žalovanou mať dostatok finančných prostriedkov na účte sa dostala do nepovoleného prečerpania a zostala dlhovať žalovanú sumu. Z predloženej zmluvy o bežnom účte nevyplývalo dojednanie povoleného a ani nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na účte, čo konštatoval súd vo skoršom rozhodnutí. Súd vyzýval žalobcu výzvou z 21.11.2016, aby špecifikoval žalovanú pohľadávku, z čoho konkrétne pozostáva žalovaná suma, kedy sa dostala žalovaná do omeškania, ako bola dohodnutá splatnosť dlhu. Na uvedenú výzvu odpovedal žalobca oznámením, v ktorom iba uvádza, že úverový limit bol od 1.7.2014 znížený na 0,- eur a poukázal na výpisy z účtu. Dohodu o povolenom prečerpaní peňažných prostriedkov na účte nepreukázal. Poukázal na priložené výpisy z účtu žalovanej, ktoré uvádzajú kreditné a debetné operácie a posledný výpis s nulovým zostatkom predstavuje vnútornú internú účtovnú transakciu banky s názvom bezhotovostný prevod. Následne v ďalšej špecifikácii zo dňa 17.10.2018 žalobca predkladá zmluvu o povolenom prečerpaní na účte z 15.3.2013 a tvrdí, že žalovanej bol poskytnutý limit povoleného prečerpania vo výške 810,- eur, pričom poukazuje aj na VOP čl. T a VOP čl. 8 účinné ku dňu zníženia limitu na 0,- eur. S poukazom na uvedené súd zastáva názor, že žalobca naďalej nepreukázal opodstatnenosť žalovanej pohľadávky, a to z čoho konkrétne pozostáva, či ide o skutočne vyčerpané finančné prostriedky a ak áno na základe akého platne dohodnutého zmluvného vzťahu, resp. či ide len o príslušenstvo k pohľadávke, t.j. úroky, poplatky a podobne. Žalobca nemôže požadovať, aby bol súd povinný uvedené vyvodzovať z priložených výpisov z bankového účtu, čomu zodpovedá aj § 132 ods. 2 CSP. I keď žalobca uvádza, že žalovanej bolo poskytnuté povolené prečerpanie, a to na základe zmluvy o povolenom prečerpaní z 15.3.2013, súd má za to, že takýto zmluvný vzťah nemohol vzniknúť platne. V čase 15.3.2013 mala žalovaná na účte bez akéhokoľvek preukázania predtým povoleného prečerpania finančných prostriedkov, alebo povoleného prekročenia mínusový stav, pretože z výpisu z mesiaca marec 2013 vyplýva, že stav na účte ku koncu mesiaca mala - 721,26 eur, teda v čase „dojednaného“ povolenia prečerpania finančných prostriedkov toto prečerpanie bolo už fakticky vykonané a je zjavné, že banka si len takýmto spôsobom zlegalizovala prekročenie čerpania finančných prostriedkov žalovanou bez akéhokoľvek zmluvného základu. Banka síce v predchádzajúcich výpisoch uvádza limit povoleného prečerpania od 1.10.2012, takúto dohodu však žalobca ani netvrdí a ani

nepreukazuje. Je potom otázne, či mohlo vôbec dôjsť k platnej dohode o povolenom prečerpaní, ktoré v skutočnosti už nastalo. I keď je jednoznačné, že povolené prečerpanie s odkazom na VOP bod T, je jednostranne nadstavené bankou a nemohlo ísť o žiadne individuálne dojednanie so žalovanou a súd preto nemôže považovať dohodu o povolenom prečerpaní za platnú, samotná konštrukcia povoleného prečerpania upravená v tomto článku hovorí o práve banky zriadiť /v budúcnosti/ povolené prečerpanie za splnenia určitých podmienok. Banka evidentne najskôr fakticky pripustila povolené prečerpanie a až následne uzatvárala dohodu o povolenom prečerpaní. Okrem toho dohoda o povolenom prečerpaní z 15.3.2013 nemôže byť platná už i preto, že neobsahuje všetky zákonné obsahové náležitosti upravené v § 10 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve sa nenachádza údaj o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške, údaj o výške poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť, údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu. Súd preto dospel k záveru, že zmluva o povolenom prečerpaní nebola uzavretá platne už i s odkazom na VOP a Sadzobník poplatkov, na ktoré len zmluva odkazuje a ktoré dojednania nemohli byť individuálne dojednané. Ani pri úvahe o tom, že úver by bolo možné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nie je možné žalovanú pohľadávku priznať, pretože žalobca nepreukázal z čoho pozostáva žalovaná suma. Súd opätovne zdôrazňuje, že ani v špecifikácii z 17.10.2018 žalobca nepreukázal, čo tvorí žalovanú sumu, pretože len matematický rozdiel medzi výškou debetných a kreditných operácií nemôže preukazovať konkrétne to, čo zo žalovanej sumy je tvorené skutočne vyčerpanými finančnými prostriedkami, čo predstavujú úroky a z akej sumy sú uplatňované, čo konkrétne predstavujú poplatky. Súd nie je povinný uvedené vyčítavať z početných výpisov z bankového účtu žalovanej, keď napríklad súd by nevedel presne určiť úroky a poplatky zo žalovanej sumy, ak by uvažoval o tom, že zmluva o povolenom prečerpaní je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov.

3. Žalovaná pohľadávka nemôže predstavovať ani tzv. plnenie z nepovoleného prečerpania z uvedených dôvodov: podľa čl. 3.8 Všeobecných obchodných podmienok Prima banka Slovensko a.s. bolo povinnosťou žalovanej ako klienta mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Z písomného vyjadrenia žalobcu a predložených výpisov z účtu vyplýva, že žalovaná bola od roku 2012 na svojom účte v mínusovom stave, posledná kreditná operácia bola zaznamenaná dňa 4.7.2014, čo vyplýva z výpisu z účtu č.l. 70 spisu, následne neboli pripísané žiadne kreditné položky, od tohto obdobia účtoval žalobca na účte len úroky, mesačné poplatky za vedenie účtu a ďalšie poplatky. V zmysle čl. 3.12 VOP môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu, pričom ide o automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8 sa použijú primerane, pričom výšku sadzby môže banka znížiť alebo zvýšiť. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nepovolené prečerpanie je zmluvné dojednanie, ktoré je jednostranne určené a nadstavené bankou. Nemohlo ísť o žiadne obojstranne dohodnuté plnenie už i s ohľadom na to, že je obsiahnuté vo VOP, kde si banka jednostranne stanovuje možnosť prekračovať bežný účet klienta bez akéhokoľvek časového obmedzenia. Nejde o individuálne dojednanie, pretože žalovaná s určitosťou nemala možnosť ovplyvniť jeho obsah. Súd považuje uvedené zmluvné dojednanie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to z viacerých dôvodov. Banke uvedený režim dovoľuje bez vôle majiteľa účtu poskytovať mu aj nedojednané prekročenie finančného stavu na účte, aj to aj po dlhší čas. Banka aj v takomto stave, keď na účte nie sú žiadne finančné prostriedky si zabezpečuje právo na úroky a rôzne poplatky, ktoré následne ďalej úročí úrokom 28% tak, ako je to pri povolenom prečerpaní, teda zmluvne dojednanom prečerpaní finančných prostriedkov. Banka má podľa tohto ustanovenia dokonca možnosť úrok aj zvýšiť. Uvedená praktika banky nemôže požívať právnu ochranu, pretože je výrazne v neprospech spotrebiteľa a zabezpečuje len záujmy banky. Pokiaľ má banka aj pri nepovolenom prečerpaní finančných prostriedkov zachované rovnaké právo na úroky /dokonca i vyššie/, právo na poplatky a iné plnenia podľa vnútorných predpisov banky, bolo by potom bez významu, či sa povolené prečerpanie zmluvné dojedná alebo nie. Pri zmluvnom dojednaní však spotrebiteľ osobitne s

bankou dojednáva podmienky prečerpania finančných prostriedkov na účte, úročenie a predovšetkým je informovaný a má vedomosť o tom, že banka mu poskytuje v podstate úver, tak ako to predpokladá § 710 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené preto súd nepriznal žalobcovi plnenie z titulu nepovoleného prečerpania, pretože evidentne celý nárok žalobcu vyplýva z takéhoto prečerpania, ktoré uplatnil žalobca v žalovanej úverovej istine a následne aj ako príslušenstvo 28% od celej žalovanej sumy až do zaplatenia. Nie je možné prehliadať i to, že banka si uzavretím a ukončením vedenia účtu uplatňuje ďalšie úročenie zo sumy, ktorá je tvorená aj úrokom, t.j. banka požaduje úrok z úrokov, čo je neprijateľné, pretože ide o duplicitnú sankciu dlžníka. Súd však konštatuje, že žalobca v konaní ani nepreukázal platné dojednanie povoleného prečerpania a úverového limitu.

4. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobcu opätovne zamietol, pretože žalobca nepreukázal z čoho konkrétne pozostáva žalovaná pohľadávku, čo z nej je tvorené prípadnou istinou a skutočne vyčerpanými finančnými prostriedkami, čo tvoria úroky a z akého základu sú uplatňované a čo tvoria poplatky. Uvedené nie je zrejme súdu ani z prehľadu všetkých transakcií č.l. 212 p.v. spisu. Keď súd spočítal len výbery žalovanej počas celého zmluvného vzťahu v hotovosti z bankomatu 11.640,- eur, odchádzajúce platby 2022,63 eur, prevod na sporenie 50,- eur a platby cez portál POS 4560,94 eur, ide o sumu 18.272,94 eur, pričom žalovaná mala súčet kreditných operácií vyšší, a to 18.293,97 eur. Znamená to teda, že evidentne splatila žalobcovi viac ako skutočne vyčerpala, teda nemohlo vzniknúť na jej strane ani žiadne bezdôvodné obohatenie a ani povinnosť zaplatiť plnenie prevyšujúce skutočne vyčerpanú úverovú istinu, keďže súd nepovažuje dohodu o povolenom a nepovolenom prečerpaní za platnú. O nároku žalovanej na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bola úspešná žalovaná, trovy konania jej však preukázateľne nevznikli, preto súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že dohoda o povolenom prečerpaní zo dňa 15.3.2013 nemôže byť platná, keď neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1,2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, že zmluva o povolenom prečerpaní nebola platne uzavretá už i s odkazom na VOP a sadzobník poplatkov, na ktoré zmluva odkazuje a ktoré dojednania nemohli byť individuálne dojednané a že žalobca nepreukázal, z čoho pozostáva žalovaná suma a to ani v špecifikácii zo dňa 17.10.2018. Uviedol, že spotrebiteľská zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, spravuje sa znením Obchodných podmienok, s ktorými sa žalovaná riadne oboznámila, čo potvrdila svojim podpisom. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o účte sú aj obchodné podmienky banky /VOP/. V zmysle z. č. 129/2010 Z. z. nie je zavedené pravidlo, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdila i judikatúra Súdneho dvora, 2008/48/ES- vec 42/15 zo dňa 09.11.2016, keď zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Náležitosti zmluvy nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. VOP a sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. V zmysle čl.4 bod 2 a 4 zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 8.11.2011 žalovaný vyhlásil, že sa pred podpisom zmluvy oboznámil so sadzobníkom poplatkov a všeobecnými obchodnými podmienkami. Pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, pričom žalobca nepredložil VOP, sadzobník poplatkov účinné v čase uzavretia zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 8.11.2011, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, napriek tomu meritórne rozhodol, čím žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom. Ide o vady konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces a to v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.6.2017 Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/262/2017 zo dňa 18.1.2018, Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.6.2018, č.k. 11Co/57/2007 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.2.2018, č.k. 16Co/25/2017-114. Žalobca v odvolacom konaní predložil VOP a sadzobník poplatkov účinné v čase uzavretia zmluvy o spolupráci pri poskytnutí bankových produktov a služieb účinné od 1.10.2011 a sadzobník poplatkov účinný od 1.11.2011, ako i podrobnú špecifikáciu, podrobný rozpis dlhu, výpisy z účtu. Uviedol, že účastníci uzavreli dňa 15.3.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úveropovolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 810,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9% ročne. Na základe žiadosti žalovanej sa limit mohol meniť. Žalovaná mala poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9% ročne, ktoré opakovane porušila, prekročila povolený limit, na základe čoho žalobca pristúpil k

postupu v zmysle VOP čl. 8.9 a znížil žalovanej limit povoleného prečerpania na 0,- eur dňa 1.7.2014 Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu. Žalovaná suma 886,94,- eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej . Poplatky sú účtované v zmysle čl. IV. ods. 2 zmluvy o pôžičke, ako i čl. 3.12 VOP. Sadzba úroku 19,9% ročne vyplýva zo zmluvy o povolenom prečerpaní čl. 1 a VOP čl. 8.8. V zmysle čl. 3 zmluvy je úrok z omeškania 5% z čiastky, ktorou žalovaná prekročila limit povoleného prečerpania. Sadzba úroku 28% ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP čl. 3.12 v spojení s výveskou úrokových sadzieb . Poukázal na bod 3.4, 3.8 a 3.12 VOP, keď banka vedie bežné účty na základe zmluvy o účte, pričom klient musí mať na bežnom účte dostatok finančných prostriedkov a pri vyúčtovaní úrokov, poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok. Úrok z nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient banke platí za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte. V danom prípade sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku, nie je daná ani je neprijateľnosť. Navrhol , aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu , zaviazal žalovanú zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdiť.

8. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (viď napr. III. ÚS 115/2003). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

9. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva nasledovné:

10. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok voči žalovanej uplatňoval na základe Zmluvy o spolupráci a poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 8.11.2011, ktorej predmetom bolo zriadenie osobného účtu v prospech žalovanej a došlo aj k uzatvoreniu zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty Maestro . Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že predmetná zmluva má povahu zmluvy o bežnom účte podľa § 708 Obchodného zákonníka. Zároveň ju však možno podriadit aj pod úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj pod úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutých v zákone č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Z písomnej špecifikácie zo dňa 17.10.2018 vyplýva, že účastníci uzavreli dňa 15.3.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere- povolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 810,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,90 % ročne. Žalobca predložil výpis z účtov žalovanej po celú dobu od založenia účtu, keď žalovaná mala na účte prevažne mínusový stav. Stav ku dňu 30.6.2014 bol - 827,90,- eur , vo výpise za júl 2014 banka konštatuje limit povoleného prečerpania od 1.7.2014 vo výške 0,- eur, pričom od tohto obdobia si

žalobca účtoval len poplatky za výzvy, úroky a mesačné poplatky za vedenie účtu až ku dňu 25.8.2015, kedy bol stav na účte - 886,94,- eur.

11. Odvolací súd sa plne stotožňuje so zistením súdu prvej inštancie, že z predloženej Zmluvy o bežnom účte zo dňa 8.11.2011 nevyplývalo dojednanie povoleného, či nepovoleného prečerpania peňažných prostriedkov na účte žalovanej. Až následne, dňa 17.10.2018, žalobca súdu prvej inštancie predložil Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 15.3.2013, podľa ktorej tvrdil, že klientovi (žalovanej) poskytol limit povoleného prečerpania vo výške 810 eur.

12. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo v danom prípade dôjsť k platnému uzatvoreniu Zmluvy o povolenom prečerpaní dňa 15.3.2013, keďže z predložených výpisov z účtu vyplýva, že žalovaná bola v debetnom zostatku -721,26 eur už v marci 2013, t.j. v čase dojednania povoleného prečerpania. Súd prvej inštancie správne v napadnutom rozsudku skonštatoval, že žalobca najskôr pripustil na účte žalovaného povolené prečerpanie a až následne uzavrel Zmluvu o povolenom prečerpaní. I keď žalobca uvádza limit povoleného prečerpania od 01.10.2012, takúto dohodu nepreukázal.

13. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že predmetná Zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 15.3.2013 neobsahuje zákonné obsahové náležitosti upravené v § 10 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia tejto zmluvy a to údaj o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške, údaj o výške poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť, údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu. V tejto súvislosti, s poukazom na námietku žalobcu, že na danú vec bolo potrebné aplikovať rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že by všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa vo svojej žalobe odvoláva, boli k zmluve pripojené a že by boli žalovanej známe. Navyše je potrebné dať do pozornosti, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.

14. K odvolacej námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že súd nevyzval žalobcu na odstránenie väd neúplného návrhu, hoci ho považoval za neúplný, ale meritorne o ňom rozhodol, odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka nie je opodstatnená. Dôvodom zamietnutia žaloby je neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Súd prvej inštancie správne považoval predložený návrh za úplný z pohľadu opisu podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1 CSP) ako i náležitostí podania (§ 127 CSP) a ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol daný dôvod na výzvu v zmysle § 129 ods. 1 CSP (ako tvrdí odvolateľ), nakoľko by tým súd neprímerane nahrádzal aktivitu žalobcu a porušil by základný princíp rovnosti sporových strán (nepožadoval by totiž náležitosti neúplného návrhu, ale ďalšie dôkazy potrebné pre zabezpečenie procesného úspechu žalobcu). Odvolateľ mylne zamieňa neúplnosť žaloby (ktorú skutočnosť súd prvej inštancie netvrdil, ani nie je daná) ako dôvod na odmietnutie podania a neunesenie dôkazného bremena s dôvodom pre meritorne zamietnutie žaloby. Zákon neuvádza, že argumentačná a dôkazná nedostatočnosť strany je takou neúplnosťou podania, ktorú má odstraňovať procesný súd. Znamená to, že strana v konaní má z vlastnej iniciatívy nielen povinnosť tvrdenia, ale musí iniciatívne postupovať aj pri predkladaní dôkazov (dôkazná povinnosť). Znamená to, že pokiaľ strana v konaní niečo tvrdí má povinnosť to aj preukázať. V opačnom prípade sa vystavuje nebezpečenstvu neúspechu v konaní pre neunesenie dôkazného bremena. Za danej procesnej situácie odvolacie námietky žalobcu boli nedôvodné.

15. Súd prvej inštancie správne záverom uzavrel , že žalobca nepreukázal, čo tvorí žalovanú sumu , ktorú nie je súd povinný vyčítať z predložených výpisov z bankového účtu žalobcu, pretože matematický rozdiel medzi výškou debetných a kreditných operácií nemôže preukazovať konkrétne to, čo zo žalovanej sumy je tvorené skutočne vyčerpanými finančnými prostriedkami, čo predstavujú úroky a z akej sumy sú uplatňované, čo konkrétne predstavujú poplatky.

16. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nemá nárok na uplatnený úrok 28 % ročne od 26.8.2015. Predovšetkým nie je možné dospieť k názoru, aký prezentoval žalobca v odvolaní, že predmetný úrok 28 % (Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) nie je zmluvným úrokom, ale ide o zákonný úrok, pričom žalobca poukazoval na § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, či Obchodný zákonník, ktorý počítajú s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu. Ustanovenie § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch upravuje výlučne informačnú povinnosť banky vo vzťahu ku klientovi pre prípad vzniku prekročenia (prečerpania) bežného účtu, neustanovuje akékoľvek práva banky v súvislosti s prekročením (prečerpaním) bežného účtu a už vôbec nie 28 % úrok z takéto prečerpania. Skutočnosť, že uvedený zákon, či Obchodný zákonník umožňujú banke požadovať pri prečerpaní účtu úroky, nie je možné zamieňať s tým, že by išlo o zákonný úrok, ktorý je vyslovene zákonom stanovený (napr. zákonný úrok z omeškania). V opačnom prípade, by bolo možné požadovať každý úrok za zákonný, keď zákon umožňuje veriteľovi požadovať úroky (napr. Zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka). Navyše odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v spotrebiteľskom právnom vzťahu musí byť výška úrokov priamo uvedená v zmluve. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že došlo k ukončeniu úverového vzťahu uzavretím úverového účtu. Súd prvej inštancie preto správne posúdil, že po skončení úverového vzťahu, žalobca už nemá nárok na tento úrok. Takýto záver súdu prvej inštancie je správny, pretože nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a preto niet ani dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

17. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Žalobca spolu s odvolaním predložil VOP, Sadzobník poplatkov účinné v čase uzatvorenia zmluvy o účte. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 366 CSP na žalobcom predložené dokumenty v odvolacom konaní neprihliadol. Odvolací súd je síce povinný prihliadať aj na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany po zákonnej koncentrácii konania, ktorou je v prípade žalobcu (ako veriteľa v spotrebiteľskom spore) uznesenie súdu prvej inštancie o skončení dokazovania, avšak len za podmienok podľa uvedeného ustanovenia § 366 CSP, ktoré za určitých podmienok pripúšťa aj novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd nezistil také dôvody, pre ktoré by uvedené prostriedky procesného útoku, či procesnej obrany, ktoré žalobca predložil v odvolacom konaní, nemohol žalobca bez svojej viny uplatniť aj v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ako i súvisiaci výrok o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).